

Monolog

Danut Cepoi

Mă rătăcisem prin podul amintirilor noastre
și m-am împiedicat de-un dor...

Era și zâmbetul tău pe-acolo
dar eu m-am grăbit și-am plecat mai departe.

Recunosc că fiecare an pierdut fără tine
mi-a adăugat un plus la cântar...

Uneori te văd în preajmă cu ochii de păsări
în căutarea paradisului pierdut.

Alteori te-nchipui călare pe timp trecând,
printre anii mei cei tineri și neliniștiți.

Dar a mai rămas puțin, și cuvintele mele
le vei putea agăța în meri primăvara.

Atunci va cădea un fulger de-argint peste zare
și fiecare mugure și se va părea un sărut...